

Zamyslenie pre 4.ned. pôstnu 2020

„Preto, ktokoľvek vyzná ma pred ľuďmi, toho vyznám aj ja pred svojim Otcom, ktorý je v nebesiach.“ Matúš 10, 32

Na základe citovaných slov hneď na úvod tohto zamyslenia môžeme povedať, že nemáme dôvod, prečo by sme pred ľuďmi mali zakrývať, že sme kresťanmi. Nebudem to síce hovoriť o sebe nahlas pred každým s kým sa stretnem, ale keď sa ma ktokoľvek opýta v čo alebo v koho verím, odpoviem jasne: som kresťan. Je predsa potrebné vytvárať medzi ľuďmi ovzdušie dôvery. Maskovaním sa nedôvera zväčšuje, úprimnou otvorenosťou sa rozptyľuje. Nejde však len o vzťah k ľuďom, ale o vzťah k Ježišovi Kristovi. Tento Ježiš nás vyzýva zasľúbením: Preto, ktokoľvek vyzná ma pred ľuďmi, toho vyznám aj ja pred svojim Otcom, ktorý je v nebesiach.

Vyznávam s vďačnosťou: som kresťan. Možno myslíš s vďačnosťou na rodičov, priateľov či významné kresťanské osobnosti z minulosti, ale aj v súčasnosti. Tí všetci na teba pôsobili, že žiješ v spoločenstve vo svojom zbore – kde si sa dozvedel, že si tá Boh zamiloval ešte skôr než si Ho spoznal. Bol si pokrstený v meno Ježiša Krista a confirmáciou resp. birmovkou si sa ku krstu dobrovoľne priznal. Ale keď vyslovuješ s vďačnosťou že si kresťan, musíš tak vyznať v pokore a v pokáni. Prečo v pokáni? Sme totiž stále v nebezpečenstve, že sa v postojoch, myšlienkach, konaniach práve v neočakávanom okamihu, v situáciách, keď je potrebné sa rozhodovať, dostanem do protikladu s menom ktorým som z Božej milosti vyznamenaný: kresťan. Sú známe dejinné doklady, alebo možno máš aj osobné skúsenosti, ako práve ľudia, ktorí sú bokom od kresťanstva, citlivo vyhľadávajú a rozpoznávajú, či sme kresťanmi zdanlivými alebo skutočnými. Ježiš sám varuje pred rozporom skutočnosti a zdanlivosti. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do kráľovstva nebeského, ale kto činí vôľu môjho Otca nebeského. Ešte názornejšie vynikne tento protiklad v známom podobenstve o tesnej a priestrannej bráne a úzkej a širokej ceste. Ježiš sám na sebe ukazuje, čo je a aká je úzka cesta. Jeho narodenie nie je len v znamení betlehemskej hviezdy, ale aj kríža. Ide s ľuďmi po širokej ceste, ale sám úzkou cestou. Zatiaľ čo okolo Neho každý hľadá svoje pohodlie, ide Ježiš cestou sebazaprenia. Keď druhí hľadajú len na cestu ako by sa im išlo ľahko, ako prekíznúť medzi prekážkami, má Ježiš pred očami jeden jediný cieľ: naplňovať slovom a skutkom pranie svojho Otca. Tomu podriaďuje všetko a neobzerá sa na zvyklosti, náboženské tradície a tým menej na ľudí, ktorí idú po širokej ceste v strachu nebyť inými než väčšina. Ježiš tiež vie, že húfik učeníkov, ktorých vyzval aby išli za Ním ho nakoniec zanechá v opustenosti. Nerozumejú mu, keď ide do Jeruzalema, kde ho čaká poprava. Jeden ho zradí, druhý ho zaprie a všetci nakoniec opustia. Jeho cesta vedie na Golgotou k životu. Skutočný kresťan nasleduje Ježiša Krista po úzkej ceste. Nie je to cesta ľahká. Podobne

ako Ježiš nehľadá pohodlie ale s odvahou nasleduje Ježiša Krista v sebazaprení. Kresťan, podobne ako Ježiš, necúva pred prekážkami ale ide za svojim cieľom hľadiac na živého Krista a dbá na Jeho pokyny v úsilí o presadzovanie „vyššej spravodlivosti“ – konkrétne povedané jeho cieľom je kráľovstvo Božie. Je to ťažké. Napríklad vyznávať pravdu a pritom milovať nepriateľa pravdy. Užívať to, čo nám Stvoriteľ dal a pri tom to nikdy nezneužívať k zlému proti sebe či bližnému. Nežiť ľahkomyselne zo dňa na deň a pri tom nehromadiť mamon. Priznať sa k malému počtu Kristových nasledovníkov a pri tom nepodliehať komplexu menejcennosti. Byť pokorný pred Bohom a ľuďmi, ale nikdy si nezakladať na svojej pokore skrytú pýchu. Proste: ísť s ľuďmi po ceste širokej, ale v nasledovaní Ježiša Krista cestou úzkou a pri tom zostať jednoduchým – neokázalým.

Z toho čo sme si povedali, budme teraz osobní: Som hodný mena kresťan? Som kresťanom skutočným alebo len zdanlivým? Musím vedieť komu patrí, ale posledné slovo o mne povie sám Ježiš Kristus. To nás núti k stálemu pokániu, to znamená k bdelej pohotovosti k obratu od širokej cesty na úzku k nasledovaniu svojho Majstra.

Preto nielen vďačne, ale aj v pokáni vyslovujem: som kresťan! Nie zdanlivý ale skutočný, nie formálny ale aktívny! Skutočný kresťan má zažiť, skutočný kresťan sa má spaľovať v službe Bohu aj bližným. Ako?

Jedného dňa povedala zápalka sviečke: Mojou úlohou je zapáliť tvoj knôt.

Sviečka sa zľakla: nerob to, lebo hneď ako začnem horieť, moje dni sú spočítané! Zápalka jej však oponovala: Celý život chceš zostať studená?

A sviečka na to: Keď však horím, to ma bolí a oberá o silu. – Zápalka jej dala za pravdu, no pokračovala ďalej: Ale to je naše poslanie. Moje je, aby som ťa zapálila a tvoje, aby si svietila. Ak toto neurobíme, premrháme svoj život. – Keď to sviečka počula, narovнала sa a povedala zápalke: Prosím ťa, zapál ma!

Taký má byť kresťan. Nie len hovoriť: som kresťan, ale má horieť pre Krista, a tak premieňať svet okolo seba. Ježiš nám ponúka pomoc vo forme spoločenstva, modlitby, Biblie, ale aj touto netradičnou formou počas koronavírusu. Tak sa s Ním môžeme stretávať a urobiť Ho príťažlivým tomuto svetu. Amen

Modlitba: Pane Ježiši, ďakujeme Ti, že sa s Tebou môžeme aj takto stretávať aj cez toto naše spoločenstvo, cez tieto naše stíšenia mimo chrámu. Daj nám počúvať Tvoj hlas, aby sme vedeli ako máme konať ako ozajstní kresťania. Zostávaj pri nás, zostávaj s tými, ktorí sú postihnutí chorobou a ktorá v nás budí strach. Dávaj nám svoj pokoj, aby sme Ťa raz mohli vidieť tvárou v tvár v Tvojom nebeskom kráľovstve. Amen

Odporúčané piesne: 483, 642 – Na budúcu nedeľu, 29.3. nedeľu Smrtnú, si môžete doma čítať Pašie, kázňou zase prispejem. – Pán s nami!